

Barndom. Det er en overbevisende og råstærk debut, den 30-årige Henriette Elmstrøm Møller leverer. Men det halve er det bedste.

Det sker, når det sker – nu!

Af Liselotte Wiemer.

NR. 04, 26. januar - 1. februar 2007

Henriette Elmstrøm Møller: Jelne. 216 sider. 199 kr. Gyldendal.

En kasse tømmes ud ad vinduet fra 5. sal. Billeder fra Kreta og Firenze, Fælledparken og fødselsdage svæver ned mod gaden. Billeder af kys og kærlighed og alt er såre godt. Ud på Nørrebrogade med dem. For alt er sår og ikke længere godt.

Det er pigen Jelne, der står med kassen, og det er hende, der lægger navn til romanen. Jelne på 27. Alene. Efter fire års samliv. Fordi Kasper har fundet en anden. Vi er i det store nu. Og scenen ved vinduet slutter sådan: »Nu vil Jelne lukke vinduet. Hun vil opdage at hun fryser. Hun vil sætte sig ned med ryggen mod radiatoren. Hun vil se rundt i lejligheden. Men hun vil stadig ikke vide, hvad hun skal gøre.«

Henriette Elmstrøm Møller (f. 1976) lægger overbevisende, næsten fuldkomment ud i sin debutroman om brudte forhold og livsgamle tårer, der skal viskes væk, før man kan gå videre. Sprogtonen er i en klasse for sig selv. Vi går cirklende fremad. Der tages ligesom tilløb til hver ny sætning, hver ny handling, hver ny erkendelse. Vi suges ind. På en gang jæger og jaget. Stemmen er gentagende, vuggende, sej og sårbar. Med en anelse hæshed i bunden, en lille smule opdæmmed vrede, der ikke giver voldsomhed, men fremdrift. Karakter.

Og det er sproget, der gør det. Eller den energi og bevidsthed der ligger bag at bruge netop dét sprog på dén måde. Der duver en tidlig Kirsten Hammann og en lidt senere Christina Hesselholdt i horisonten. Men Henriette Elmstrøm Møller er foreløbig af en blidere og mere rund karakter. Og så holder hun desværre ikke fast.

Således får anden halvdel af romanen alt for meget på den psykoanalytiske fjernbetjening. Og som pr. automatik sker der noget med hele sproglejet. Det bliver fornuftigere. Mere forudsigeligt. Mindre stærkt og anderledes. Til sidst ligefrem rosenrødt. Det bekræfter desværre kun, at psykologiske regnestykker hører hjemme på universiteterne. Og briksen! I det virkelige (roman)liv er der ikke altid kausalitet. Der er spring og styrt og små mirakler. Så hvis et spring kan holdes fast, hvad det kan – så hold det fast, Henriette Elmstrøm Møller!

Men tilbage til den faste grund. Jelne har ikke altid heddet Jelne, viser det sig. Navnet er en stigmatisering. Ensomhed i frosset form. Engang hed hun Jenny og var datter af den selskabelige og lidt fordrukne servitrice på kroen langt ude på landet. Faren kender vi ikke. Ikke endnu. Der er mange dunkle ender. Så vi skal tilbage til kroen, til barndommens ensomme skovvej og mor, der dør i en trafikulykke.

I grunden er temaet i *Jelne* jo det evigt hørte. Jalousi og svigt. En ny ulykke der sender hærskarer af gamle ulykker ud af skabet. Sammenbrud og opbrud. Rejsen tilbage til barndommen. Opklare, rydde op. For til sidst at klare op. Hjemme – ude – hjem.

Men det er heller ikke selve opklaringsarbejdet, det er den lange optakt til den lange rejse tilbage til kroen, der er romanens absolutte *peak*. Det store nu – næsten halvdelen af romanen, heldigvis – hvor vi bare står fortabte midt i elendigheden, uden kæreste, uden lejlighed, uden familie, uden vej frem. Det er her, det rykker...